

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4952/2021
25.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Игор Павловић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за водоснабдевање „Морава“ Велика Плана, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Слободан Станојевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 611/21 од 02.03.2021. године, у седници одржаној 25.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија туженог и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж 611/21 од 02.03.2021. године, тако што се одбија као неоснована жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Великој Плани П 2304/19 од 18.09.2020. године у ставовима другом и трећем изреке и одбија захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 95.800,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 2304/19 од 18.09.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати износ од 264.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу на име неисплаћене накнаде исплати појединачно означене месечне износе од јануара 2009. закључно са јануаром 2011. године са законском затезном каматом ближе означено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.080,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 611/21 од 02.03.2021. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име дуга исплати неисплаћене накнаде за период од јануара 2009. закључно са јануаром 2011. године месечне износе са законском затезном каматом ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка из става трећег

изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 133.800,00 динара. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем СО Смедеревска Паланка од 24.06.2008. године именован за представника те општине у Управном одбору туженог, а разрешен је дужности члана Управног одбора Одлуком СО Смедеревска Паланка која је објављена у Међуопштинском службеном листу од 23.11.2012. године. Статутом туженог је предвиђено да Управни одбор има седам чланова, од којих су по три члана представници оснивача (општина Смедеревска Паланка и општина Велика Плана) и један представник Републичког фонда за воде, те да сви чланови управног одбора имају исти положај. Статутом није предвиђено финансирање и исплата накнаде за рад члановима управног или надзорног одбора, већ је одлуком Управног одбора туженог од 02.04.2009. године, одређено да председник Управног одбора прима надокнаду у вредности од 15.000,00 динара, а чланови у износу од 12.000,00 динара, при чему чланови из општине Велика Плана накнаду за рад остварују по седници. Ова одлука је ступила на снагу 01.01.2009. године и није стављена ван снаге. Вештачењем је утврђено да је тужиоцу на име накнаде за рад у Управном одбору, која је месечно износила 12.000,00 динара, требало да буде исплаћен укупан износ од 564.000,00 динара за цео спорни период, а исплаћено је 112.372,00 динара. Планирана средства за рад члановима управног одбора из буџета општине Смедеревска Паланка, исплаћивана су у бруто износима и управо из тих средстава тужиоцу је исплаћен наведени новчани износ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да тужиоцу исплати накнаду за рад у Управном одбору за период од фебруара месеца 2011. закључно са новембром 2012. године у укупном износу од 264.000,00 динара, док је у преосталом делу потраживање тужиоца застарело (за период од јануара месеца 2009. закључно са јануаром 2011. године), по члану 376. Закона о облигационим односима, будући да је тужба поднета 07.03.2014. године, а основ потраживања је накнада штете проузрокована неправилним радом туженог, па је у том делу тужбени захтев одбијен као неоснован.

Другостепени суд заузео супротно становиште у погледу оцене приговора застарелости потраживања, налазећи да исти није основан, јер се у конкретном случају ради о стицању без основа у ком случају се примењује општи рок застарелости потраживања од десет година прописан у члану 371. ЗОО, који није протекло до

подношења тужбе, па је у одбијајућем делу захтева преиначио првостепену пресуду и обавезао туженог да тужиоцу исплати неисплаћену накнаду за рад у Управном одбору и за период од јануара 2009. закључно са јануаром 2011. године.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда засновано је на погрешној примени материјалног права.

Према члану 172. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. У сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала (члан 376. став 1. и 2. ЗОО).

У конкретном случају тужилац је обављао дужност члана Управног одбора туженог и тужени му у спорном периоду није исплатио пун износ припадајуће накнаде за рад која је предвиђена одлуком Управног одбора туженог од 02.04.2009. године у месечном износу од 12.000,00 динара. Будући да је тужени извршио делимичну исплату, потраживање неисплаћене разлике због неправилног рада туженог (пропуштања да примени наведену одлуку) у износу утврђеном вештачењем, има карактер накнаде штете, у ком случају је рок застарелости потраживања прописан чланом 376. ЗОО. Пошто потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају за пет година од када је штета настала, у конкретном случају потраживање тужиоца за период од јануара месеца 2009. закључно са јануаром 2011. године јесте застарело. Наиме, тужба је поднета 07.03.2014. године, а тужилац је са изостанком сваке месечне исплате знао, односно могао да зна за штету и њену висину, па је од доспелости сваког неисплаћеног месечног износа до дана подношења тужбе истекао субјективни рок од три године по члану 361. став 1. у вези члана 362. Закона о облигационим односима. Зато је Врховни касациони суд преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у побијаном делу, која садржи и одлуку о трошковима првостепеног поступка, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

Тужени је успео у поступку по ревизији па му на основу чланова 153. став 1, 154, 163. став 2. и 165. став 2. ЗПП припадају трошкови за састав ревизије од стране адвоката у износу од 18.000,00 динара, према важећој Адвокатској тарифи, као и трошкови судске таксе за ревизију 31.120,00 динара и одлуку о ревизији у износу од 46.680,00 динара према важећој Таксеној тарифи.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић